

ПРОТОКОЛ

№ 671

гр. Пазарджик, 26.03.2024 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
Сложи за разглеждане докладваното от Николинка Н. Попова Гражданско
дело № 20245220100826 по описа за 2024 година.
На именното повикване в 14:00 часа се явиха:

И на второ повикване в 14:09 часа, се явиха.

Молителката Г. И. Н. – редовно призована, чрез пълномощника си адв.
Н. К. се явява лично и с адв. К. – редовно упълномощена с молбата.

Ответникът Т. Й. Я., редовно призован, се явява лично. Същият се
представява и от пълномощника си адв. Е. Б., надлежно упълномощена с
пълномощно приложено към писменото становище.

Явяват се допуснатите по делото свидетели.

АДВ. К.: - Да се даде ход на делото.

АДВ. Б.: - Да се даде ход на делото.

С оглед редовното призоваване на страните съдът счита, че не е налице
процесуална пречка за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпи към изясняване на делото
от фактическа страна.

АДВ. К.: - Поддържа подадената молба за защита от домашно
насилие. Представили сме днес допълнителна молба за допускане на
доказателства, която моля да се произнесете по нея, и по допускането на
поисканите доказателствата. Да разпитаме свидетелите. Запознах се с

писменото становище на ответната страна. Да се приемат приложенияте към него писмени доказателства. Да се приемат по делото и постъпилите писмени доказателства, които са изискани.

АДВ. Б.: - Уважаема районен съдия, аз съм изложила в писменото становище, в общи линии, становището на моя доверител, и всъщност се обръщам към молителката, с предложение от името на доверителя ми, той смята, че не са до такава степен конфликтни отношенията, и дори ѝ е предложил, ако тя все още смята, че могат да се съберат и да продължат да живеят заедно да го направят, тъй като той смята, че все още могат и да продължат да живеят заедно, стига тя да си го прецени това. Що се отнася до детето ѝ, то вече е в дома на майката, въпреки, че неправилно е записано в с. п. Той сам като е разбрал за случилото се, сам е закарал детето в техния дом – при майката. Искам да кажа, че всъщност предстои разглеждане на дело за предявени привременни мерки по предявения иск. Изразявам становището на доверителя ми, че той се е убедил, че детето се чувства добре при майка си, посещава детска градина в гр. Пазарджик. И мисля, че без да натоварваме отношенията между тези хора бихме могли да разрешим това, което имаме поднесено като спор. Попитайте ги, госпожо съдия. Към момента не мога да взема по никакъв начин отношение по представените писмени доказателства от пълномощника на молителката към днес депозираната по делото молба, тъй като те са многобройни.

АДВ. К.: - Относно адресът на молителката, заявявам, че постоянният адрес на молителката е в с. п но сега живее при баща си и майка си в Пазарджик.

МОЛИТЕЛКАТА (ЛИЧНО): - Детето вече е при мен. Не съм съгласна на това споразумение, в смисъл, не съм съгласна да се съберем.

АДВ. К.: – Госпожо председател, считаме, че на практика това дело е преюдициално по отношение на делото за родителски права.

АДВ. Б.: – Ние още не сме подали писмен отговор, обсъдихме с доверителя ми въпроса, той казва, че не се противопоставя.

АДВ. К.: – При евентуално издаване на ограничителна заповед, при приключване на делото, то тогава тази ограничителна заповед следва да бъде взета предвид от съда разглеждащ родителските права.

АДВ. Б.: – Това, че е определено местоживеее на детето при майката, това не означава, че бащата не трябва да го вижда детето.

МОЛИТЕЛКАТА (ЛИЧНО):- Ще го вижда, да, разбира се.

АДВ. Б.: – Но, нали, за да няма конфликти, той дори не иска да ходи и да ги притеснява, родителите му се обаждат, той е чул няколко пъти детето – аз не виждам конфликт тук по това дело. Родителите им взаимно се уважават хората и не са в конфликтни отношения, въпреки случилото се.

АДВ. К.: - Госпожо председател, за да репликирам колежката, това не е така. В тези документи, които Ви представих, извлеченията от съобщенията, ответната страна има такива съобщения и към родителите, и отгоре на това има и други негови роднини, които след издаване на ограничителната заповед, също са имали такива обаждания към нейните родители с различни такива закани. Да разпитаме свидетелите, те ще кажат.

АДВ. Б.: - Трудно се работи, много трудно се работи Особено, когато човек полага усилия, наистина да се запазят отношения между двама родители ние правим всичко възможно, за да ги настройваме едни срещу други – да слушаме свидетелите, добре.

СЪДЪТ КОНСТАТИРА, че страните не постигнаха съгласие по предложението на ответната страна за уреждане отношенията извънсъдебно, по доброволен способ, а разпоредбата на чл. 15 ал.1 ЗЗДН не задължава съда да приканва страните към спогодба или да ги напътва към медиация, поради което и следва да пристъпи към извършване на следващите в производството действия.

По доказателствените искания на ищцовата страна, съдът счита, че следва да даде 10- минутна почивка, за да може процесуалният представител на ответника да се запознае с тях, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на ответната страна да се запознае с доказателствените искания на ищцовата страна изложени в днес депозираната по делото молба с вх. №7901/26.03.2024 г.

ОБЯВЯВА, в 14:20 часа, че съдебното заседание ще продължи след 10 минути почивка.

Съдебното заседание продължава в 14:38 часа, като в съдебната зала присъстват страните и техните пълномощници.

Съдът дава възможност на адв. Б. за становище.

АДВ Б.: - След като се запознах, аз Ви моля да откажете така представените извлечения, защото сама ще констатираме, че всъщност липсват дати, няма конкретизация, аз дори съм усещането, че само частични извлечения са представени. Не смятам, прочитайки ги, че часът почти на всичките е 13:33, или 13:44, на коя дата, преди или след случилото се, но аз не мисля, че така, в този си вид – знам, че всеки лист представлява документи, но не ни дава никаква конкретна информация, сега, в края на краищата сме в едно такова производство, в което трябва да има някаква конкретика, иначе и не се чете. Да слушаме свидетелите.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146, ал. 1 ОТ ГПК ДОКЛАДВА ДЕЛОТО:

Производството по делото е с правно основание чл. 4, вр. чл. 8 от ЗЗДН.

Делото е образувано по постъпила молба от Г. И. Н. ЕГН ***** от с. ** с адрес за призоваване : гр. П** чрез адв. Н. К. против Т. Й. Я. ЕГН ***** с адрес за призоваване : с. **, в която тя твърди, че с ответника са живеели седем години във фактическо съжителство до 20.01.2024 г. в къщата на родителите на ответника. На 20.12.2018 г. се родило тяхното дете й Т.в Я. , като детето било припознато от бащата. Молителката твърди , че по време на съвместния им живот с ответника същият многократно упражнявал домашно насилие по отношение на нея и малолетното им дете, като многократно удрял , нагрубявал молителката и я гонел от къщата им и всичко това се случвало повечето пъти в присъствие на детето. В тези случаи детето се разстройвало и разплаквало и трябвало после с дни молителката да го успокоява. Молителката търпяла , като се надявала нещата да са се променят , но това не се случвало. Твърди се , че на 20.01.2024 г. ответникът Т. Я. отново употребил алкохол и упражнил домашно насилие върху молителката в присъствие на детето, като и казал : „Изнасяй се , вземай си парцалите и да те няма“ и я блъснал към вратата да излиза. Когато молителката понечила да отиде към детето и да го вземе, ответникът се изсмял и й казал : Да не си мислиш, че детето ще го вземеш, не-е-е тръгваш си без детето, то остава при

мен“. След това блъснал молителката към вратата и я ударил в гърба с юмрук. Молителката нямала друг изход освен да напусне сама къщата, тъй като ответникът я заплашвал да я пребие. Твърди, че през годините тя не срещала подкрепа и в лицето на неговите родители, които винаги били на страната на ответника. Молителката се прибрала в дома на своите родители и от там подали сигнал на тел. 112 , но операторът казал, че те не се занимават със спор за родителски права. На 25.01.2024 г. молителката подала жалба в РП-Пазарджик, но и от там се забавили с реакцията си, а от деня , в който молителката била изгонена от дома на ответника и не могла да си вземе детето, ответникът продължавал да оказва натиск върху нея, като не ѝ разрешавал да види детето си, а в редките случаи, в които бил „добър“ искал от нея да подпише документи, с които да се съгласи безусловно детето да остане при него. След раздялата и до настоящия момент ответникът Т. Я. продължавал да заплашва молителката, че ще я пребие, ако иска да види или си вземе детето. Моли се съда да постанови съдебно решение, с което да се издаде заповед за защита, с която на ответника бъдат наложени подходящи мерки за защита, включително , като наложи мярката по чл. 5, ал.1, т.5 ЗЗДН – местоживеенето на детето да бъде определено при майката. Прави се искане и за издаване на заповед за незабавна защита. Сочат се писмени и гласни доказателства.

Към датата на днешното съдебно заседание е постъпил писмен отговор от ответника, в който по същество се оспорват твърденията в молбата обстоятелства за извършено от страна на ответника домашно насилие и се прави предложение, което се поддържа и в днешното съдебно заседание за уреждане на съществуващия между страните спор, във връзка с упражняването на родителските права, и евентуално предложение за продължаване на съвместното съжителство между молителката и ответника.

Съдът УКАЗВА на страната на молителката, че за установяване и доказване на твърденията от нея факти и обстоятелства очертаващи претенциите ѝ за доказване на извършени от ответника актове на домашно насилие, а ответникът следва да докаже своите възражения.

АДВ. Б.: - Не е спорен въпросът, че към момента между страните е образувано гр.д. № 768/2024г. за упражняване на родителски права, което към датата на днешното съдебно заседание, насрочено за 12.04. 24 г от 10 часа

АДВ. К.: - Да, така е, има заведено такова дело, по наше искане, за упражняване на родителски права и то предхожда и по номер и по дата настоящото дело.

С оглед изявлението на страните, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА за безспорен и ненуждаещ се от доказване факта, че към датата на днешното съдебно заседание между страните е налице висящо производство по описа на Пазарджишкия Районен съд, във връзка със спор за упражняване на родителските права между същите страни по отношение на тяхното малолетно дете.

По доказателствените искания на страните, съдът с Определение по чл. 140 ГПК от 29.02.2024 г. се произнесъл по тези заявени в този процеса от страна на молителката, а именно приети са представените към молбата писмени доказателства.

Съдът намира, че следва да бъдат приети още, представените с писменото становище на ответника и приложени към него писмени доказателства вх. №6935/15.03.2024 г., както и писмените доказателства приложени към писмо вх. № 6755/14.03.2024 г. доказателства – жалба и постановление на РП Пазарджик, както и изготвения и представен социален доклад. Във връзка с разпоредбите предвидени в изменението на ЗЗДН, съдът е изискал и служебно данни, а именно справка за съдимост и справка от гр.д. при ПРС за наличието на други производства между същите страни по ЗЗДН. Тези доказателства също следва да бъдат приети по настоящото дело. Що се касае до днес представените с молба вх. № 7901/26.03.2024 г. заверени преписи от кореспонденция от фейсбук месинджър, както се твърди в молбата, съдът счита, че тези доказателства следва да бъдат приети по делото, а възраженията на ответната страна касаят съществуването на спора и доказателствената стойност на тези документи, ще бъдат обсъдени от съда в съдебния акт по същество.

АДВ. К.: Свидетелите, които водим, са к И. Н. и г в Н..

АДВ. Б.: – От наша страна свидетелите, които водим са й Т.в Я. и а з б.

С оглед на изложеното по-горе, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА допълнително представените от страните писмени доказателства, както и изготвения и представен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане” Отдел „Закрила на детето” гр. Пазарджик с вх. № 6454/12.03.2024 г., писмените доказателства от РП Пазарджик и служебно изисканите от съда справки, съобразно мотивите в определението на съда.

ДОПУСКА по делото като свидетели да бъдат разпитани к И. Н. и г в Н., й Т.в Я. и а з б.

СЪДЪТ ПРИСТЪПВА КЪМ СЪБИРАНЕ НА ДОПУСНАТИТЕ ПО ДЕЛОТО ДОКАЗАТЕЛСТВА:

ПРИСТЪПИ СЕ КЪМ РАЗПИТ НА СВИДЕТЕЛИТЕ ПРИ РЕЖИМ НА ДОВЕЖДАНЕ, КОИТО СЕ ЯВЯВАТ В ДНЕШНОТО СЪДЕБНО ЗАСЕДАНИЕ.

СНЕ СЕ САМОЛИЧНОСТТА НА ПЪРВИЯ СВИДЕТЕЛ, ДОВЕДЕН ОТ СТРАНА НА МОЛИТЕЛКАТА, КАКТО СЛЕДВА:

к И. Н.: – на 41 години, българка, български гражданин, омъжена, неосъждана, майка съм на молителката.

На свидетеля се разясниха правата по чл. 166, ал. 1, т. 2 от ГПК.

СВ. к Н.: - Желая да бъда свидетел.

Свидетелят предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

СВ. к Н.: – Обещавам да кажа истината. Познавам ответника. Те двамата са заживели заедно от 2016 година, на съпружески начала, до 2020 г. Притеснявам се, ще кажа точно. Малко се обърках за годините, но осем години живяха заедно. От 20.12.2024 г., извинявам се, от 20-ти януари 2024 година, от тази дата не живеят заедно. Тогава бе изгонена от Т. Я., бащата на детето. Живяла е там, в тях, в с. п в семейната им къща. Не съм много наясно с техния живот, защото тя по принцип не е нищо казвала споделяла с мен как са живели и какво е ставало. Това което го знам, ще ог кажа. Значи, имало е случаи, когато е идвал вкъщи, след употреба на алкохол, тук в Пазарджик, ние сме на квартира. Т. Я. е идвал на гости в квартирата в Пазарджик – това се случи не това лято, миналото лято – бяха с детето, дъщеря ми Г. и той. И под въздействието на алкохол, просто ей така от ярост, че не сме дали да слуша музика, а той обича да слуша музика и обърна масата с чаши и чинии за това, че не сме дали са се слуша музика. Трябваше да почна от там, предната вечер,

вечерта така започна с обиди към моя съпруг. Предната вечер, преди да стане това да обърне масата, те спяха в къщи. Три дена някъде бяха вкъщи, и искаше пак така да слуша музика, ние не дадохме пак, и почна с обиди пак към моя съпруг – получи няколко обиди по негов адрес, съответно мина всичко вече, дойдоха, а не, обадиха се тогава на неговия чичо да ги вземат. Нещо такова беше. Напуснаха дома ни.

За датата, когато е изгонена, не съм видяла, аз бях на работа, в с. Динката работим, и имах обаждане от моята свекърва. Докато съм на работа, по телефона ми каза, че дъщеря ми я Г. е в тях, отишла е у тях, защото е била изгонена. Свекърва ми живее в с. п, и дъщеря ми е отишла при свекърва ми, и вече се обади тя на нас да я вземе някой по някакъв начин, казах ѝ да я докарат на работата ми, и дъщеря ми я докараха на работата ми – свекървата със съпруга ѝ.

Питах дъщеря ми за случая на изгонването, тя ми каза, че Т. Я., предната вечер още, я гонел нея, за да може да си тръгне тя, и доколкото знам тя е била спала в коридора, тоест на дивана, а той си е легнал в спалнята с малкия, и ѝ казал на нея да спи в коридора на дивана. Съответно те си легнали вечерта. Малкият през нощта се събудил и попитал майка си какво прави на дивана, тя му отговорила „Ами, тук ще спя“, и той – „Не ще дойдеш при мен“, и тя се преместила вече при тях на спалнята. Т. така ѝ е казал да спи на дивана. И сутринта като са станали – той, като станал сутринта рано, викал: „Ти още ли си тука“, тя отговорила „Да, защо? Какво ще правим?“. Той - „Не, искам да си тръгваш от тука. Не искам да те виждам повече. Тръгвай си.“ Тя казала: „С детето си тръгвам, само, че. Сама няма да си тръгвам“. Той викал: „Детето няма да го бараш, в противен случай ще ти се случи нещо лошо “ – там, какво са си говорили не знам, не е успяла по никакъв начин да вземе детето. Тръгнала си е по чехли и по една блузка само, а тогава беше сняг. И така.

Тя казва, за този момент на изгонването, че я бил бутнал по стълбите – това, което го чух от нея, че при излизането я бутнал по стълбите. Това аз не съм го видяла, просто го чух от нея. Бутнал я е по някакъв начин. След като я изгони, Г. се опитваше да си вземе детето. Опитваше се, първо се обадохме се на 112, когато вече бе изгонена същия ден, те ни отговориха, че не могат да се погрижат за това, че трябва да се мине по съдебен ред, понеже детето е на 5

години, и оставихме нещата така. След това говорихме с бащата на Т. – й, говорихме с него, и каза, ако може споразумение да направим, то да важи една седмица да е при тях, събота и неделя да е при нас. И ние отговорихме, че няма как по този начин дъщеря ми да бъде майка на детето.

Да, дъщеря ми Г. пусна жалба до прокуратурата. Кога се е случило това – значи, в събота дойде при нас на 20-ти, след няколко дена четвъртък помня че беше. Да, четвъртък беше, някъде към 24-ти януари беше, отидохме в прокуратурата горе с нея, в прокуратурата в Пазарджик, тя направи жалба срещу Т. пусна, от там нататък вече чакахме няколко дни даже да се произнесе. След това ни викнаха в с. п, полицаят, който ни каза, че прокуратурата е дала заповед, за да може да разбере как са обстоятелствата – да викне него, с нас да разговоря, да разберат, да стигнат до извода, какво се е стигнало до там, какво се е случило.

Ние след това подадохме при адв. К. молба, за да можем да вземем детето, защото по никакъв начин не можем да вземем детето. В момента имаме дело за родителски права, имаме и за домашно насилие – това дело.

При взимане на детето, беше – Т., дойде с неговата кола собствена, не в Пазарджик, бяхме на работата ние тогава, в с. Динката, дойде с неговата кола, предаде детето, 16:30 часа беше. В 16:30 часа точно, предаде детето и каза, че ще бори за детето. На дъщеря ми го предаде детето. След това отидоха в с. п, по тази молба, която беше за домашното насилие, за, чакай, не момент само да се сетя коя беше – ограничителната заповед, която бяхме пуснали, полицаите ги викнаха и двамата, за да може да не се доближава до нея.

АДВ. К.: - Имаше ли кореспонденция, между Т. и дъщеря Ви, по повод на детето и техните отношения, и между Т. и някой от членовете на Вашето семейство и фамилия, и какви бяха тези съобщения, в какво се състояха, съдържание, ако може да посочите конкретно и за кой период от време се отнасят те, като аз по принцип Ви питам, за тогава, след като тя е била изгонена?

СВ. к Н.: – Значи, веднага ще кажа, значи, когато вече бе изгонена тя беше вкъщи, получихме обаждане от баща му на Т., й. Говорихме по този въпрос, където беше изготвена, той каза, по телефона – така се обърна към моя съпруг, защото той говореше с него – „Ами, по-хубаво, свате, нека се разделят“ и съответно вече Т. започна да пише на моя съпруг един обиди към

нас, към мен, към дъщеря ми, към нея съответно и към него, с много грозни цинизми, които не мога да ги кажа вече пред Вас, защото от уважение не мога да ги кажа пред Вас. Писал е и към нея, Г., с такива обиди, че ще ѝ счупи носа.

Горе-долу съм ги чела съобщенията. Прочела съм, да, прочела съм това, че щял да вземе – то вече тук са заплахи, че къщата, която ние имаме в п, щял да я вземе, и да я купел или да я срутел. Ние имаме къща в с. п на съпруга ми, на свекървата, то по наследство си е къщата. Ние живеем в с. п, но на крайната улица сме така, към излизане на изхода на с. п. Те живеят от страна на с. Карабунар, ние сме към с. в, на ул. „Първа“ №2.

Искали сме няколко пъти да го даде доброволно детето, но само с адвокатката му е казала с пазен лист, поне да подпише, че детето да го вземе, и по този начин, за може да направим нали за два часа поне да го вземем. Аз му казах, на няколко пъти, да се качи горе до вкъщи да говорим по някакъв начин да си вземем детето. Той ми каза: „А не може ли да спя у Вас, поне, тази вечер да съм сигурен, че това дете ще бъде пак при мен“. Съответно, да го върнем. Т. искаше да спи вкъщи, за да може - в момента съм притеснена и затова така говоря. Т., искаше да спи у нас, за да може да е сигурен, че детето ще бъде върнато при него, за да не го задържим ние, а просто да си го вземе да си го върне.

Условията бяха, само с адвокатката – неговата адвокатка да направим споразумение – само по такъв начин можеше да даде детето на Г. – само и единствено със споразумение, по никакъв друг начин.

Т. искаше на пазен бял лист да си напишела имената и да се подпише – това го каза Т.. Дъщеря ми Г. на празен лист да се подпише да напише името си и отдолу да се подпише. На празен лист.

По никакъв начин не можахме да го вземем детето.

Само със споразумение, по никакъв друг начин не даваше да го видим. Това е.

До момента, в който го докараха на работа да го вземе до тогава не успя да си види детето, да, след издаването на ограничителната заповед.

АДВ. К.: - Нямам други въпроси.

НА ВЪПРОСИ ОТ АДВ. Б., СВ. к Н.: – След като се разделиха, на

следващия ден Т. дойде с детето, да, взехме го, в смисъл, не че го взе, тя си го видя детето там за пет минутки, той показа едни листове, които бил ходил при неговата си адвокатка. Доведе детето, майката видя детето, гушна го.

Значи, да, той – Т., й е предлагал, ако иска да ходи когато иска в п в техния дом, за да види детето, но по такъв начин, тя изобщо беше в такъв страх, че просто нямаше как да отиде в п да го види. Просто от страх нямаше как. Страх има от там, просто тя си е изпатила. Изпатила е – все пак е била бита, все пак не е била желана, в смисъл, как ще иде тя самичка в тяхната махала сам сама да види детето? Бита е, да, била е бита. Дъщеря ми ми каза, че е била бита, когато е живяла с него. И преди тази дата, откакто се е оженила за него тя е била бита. Още даже и преди да забременее е била бита. И във Франция са ходили, и там – те понеже ходиха и във Франция. Един месец след като те се взеха заедно да живеят в п, те отидоха във Франция двамата, преди да се роди детето. След един месец отидоха във Франция. И други неща имам, които мога да кажа. Значи, преди Коледа пак се случи една случка, 2023 година, преди Коледа Т. дойде с неговия чичо, на работата ми, в с. Динката, дойде с неговия чичо и ми каза, че – пред мен слезна от колата, почнахме да говорим, той беше пиян, имали са някаква пречка преди това двамата, което аз пак не знаех – с дъщеря ми нещо са били скарани, и той се яви пред мен на вратата – на портала, където работя, с дъщеря ми и тя дойде, видимо беше много пиян, и ми заяви пред мен, че си имал любовница. Той – Т., да. И аз му казвам: „Защо, Т.? Защо това го правиш? Нали имате семейство – детенце, семейство имате.“ И той ми каза: „Даже имам две. Едната е от Поибрене.“ Това му бяха думите – ами, така ми каза, не знам дали е истина, така ми каза. С чичо му беше, и аз тогава се обърнах към чичо му и го попитах: „Добре, аз в този случай какво да направя?“ При положение, че той пред мен признава тези негови грешки. Той вика: „Аз ако съм, ще го пребия.“, нали, за неговата дъщеря, ако той направи така. И дъщеря ми каза: „Давам ти последен шанс, да може да си имаме семейство и да спреш вече с тези неща“ и той обеща, че ще спре, нали с алкохола и с тези странични проблеми, където ги имат, от страна на другите жени, вече да спрат, и да продължат да живеят заедно, но явно нищо не се е получило, продължил си е с жените.

АДВ. Б.: – 20-ти януари е ден събота. Тя кога се прибра у Вас в петък или в събота, защото не става ясно? Те вечерта са се скарали, и тя вечерта ли

на 20-ти си дойде в събота, защото 20-ти е събота?

СВ. к Н.: – 20-ти декемри, събота, десет часа през деня си дойде, извинявам се, януари – не декември, говоря за януари. На 20-ти януари е бил скандалът.

АДВ. Б.: – И са преспали, и тя си е тръгнала?

СВ. к Н.: – Не си е тръгнала. Т. една седмица преди това се е карал с нея и ѝ е заповядал да си тръгва.

МОЛИТЕЛКАТА (ЛИЧНО): - Той ме гонеше.

АДВ. Б.: – Вие казвате, че тя си тръгва на 20-ти януари, което е ден събота си тръгва

СВ. к Н.: – Не си тръгва, те я гонят.

АДВ. Б.: – Добре, излязла е от дома. Както и да е. А кога е бил скандалът между тях? Иначе на 19-ти е имало разправия между тях.

СВ. к Н.: – Също е имало разправия, и преди това пак е имало разправия – една седмица преди това пак е имало разправия.

Това, което знам, ми е казвала, че не иска повече да стои там и секунда повече – ето това ѝ бяха думите, които ми ги каза на мен: „Секунда повече не искам да стоиш тука при мен?“ – и тя е искала да си вземе детето, но той категорично е отказал да го даде.

АДВ. К.: - Заплашил ли я е, че ще ѝ се случи нещо?

СВ. к Н.: – Да, заплахи задължително, имаше заплахи.

АДВ. Б.: - О, моля Ви се, значи, противопоставям се, - Заплашил ли я е, че ще ѝ се случи нещо? Тук не съм чула подобно нещо, сега изведнъж заплаши ли я? Противопоставям се.

СЪДЪТ УКАЗВА НА СВИДЕТЕЛЯ ДА ОТГОВОРИ НА ВЪПРОСА, АКО ЗНАЕ.

СВ. к Н.: – Да, това ми го е казвала. Това ми го е казвала, че със заплахи. Да, ами как ще тръгне без заплахи. Заплашил я е много ясно, тя няма да си остави детенцето. Това, което го знам. Знам, това, което ми го е казвала. Да, изгонил я е и я е заплашил – това ми го казва тя, аз не съм присъствала дали я е изгонил. Никой не е присъствал освен той и тя. Даже техните родители не са присъствали.

Ето, казвам, че е била изгонена с обиди, и я е бутнал по стълбите – това ми е казано. Искала е да си вземе детето, но не ѝ го дал. Е, сега как да Ви ги кажа, обидите, не мога да Ви ги кажа? В смисъл, те са обиди.

АДВ. Б.: - Нали казахте, след като тя си е дошла, на другия ден той е дошъл с детето. Какъв беше разговорът между тях, на другия ден, в неделята?

СВ. к Н.: – Това, което успях да чуя – аз това, което успях да чуя беше, че искаше той наистина да се събере с нея, но след това, на другия ден, да се събере с нея, когато дойде с детето при нас в квартирата. Да, на квартирата, когато дойде, нямаше грубо поведение, той се яви пред нас пред апартамента, където сме на квартира, нямаше грубо поведение, просто дойде и искаше да се бори за нея, да си я върне пак обратно. Нищо не е казвал той за поведението си предишната вечер. Нищо не е казвал, просто показва документите, които му беше дала адвокатката, и ей-така си (свидетелката размахва с ръка като ветрило), и вика: „Аз си имам вече адвокатка.“, и ей така си ги разнасяше документите (свидетелката размахва с ръка като ветрило).

АДВ. Б.: - Тя си идва в събота и той идва на другия ден в неделя

СВ. к Н.: – Не на другия ден, не на другия ден, госпожо. Не на другия ден.

АДВ. Б.: - Ами Вие го казвате така.

СВ. к Н.: – Не на другия ден, не в неделя. През седмицата беше някъде, понеделник или вторник, там някъде, ще Ви излъжа. Беше се явил първо при Вас и тогава. Значи, той дойде с документи. В неделя няма как да дойде при Вас в неделя, защото той разнасяше документи. В неделя няма как да се срещне с Вас, тоест, това е било през седмицата тогава. Понеделник или вторник.

АДВ. Б.: - Ами Вие казахте на другия ден дойде и доведе детето. Нямам повече въпроси госпожо съдия.

СВ. к Н.: – Ама не лъжа въобще, аз си казвам истината, това което съм го чула и видяла.

АДВ. К.: - Нямам въпроси.

Разпитът приключи. Свидетелят напусна съдебната зала.

ПРИСТЪПИ СЕ КЪМ РАЗПИТ НА ВТОРИЯ СВИДЕТЕЛ ПРИ РЕЖИМ НА ДОВЕЖДАНЕ ОТ МОЛИТЕЛКАТА.

СНЕ СЕ САМОЛИЧНОСТТА НА СВИДЕТЕЛЯ, КАКТО СЛЕДВА:

г в Н.: – на 69 години, българка, български гражданин, омъжена, неосъждана, баба съм на молителката.

На свидетеля се разясниха правата по чл. 166, ал. 1, т. 2 от ГПК.

СВ. г Н.: - Желая да бъда свидетел.

Свидетелят предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

СВ. г Н.: – Обещавам да кажа истината. Познавам Т., той ми е зет-внук. Те живееха с внучката ми до 20-ти януари, живееха. На 20-ти януари в десет часа, внучката ми се обажда по телефона – „Бабо, къде си?“, викам: „Аз съм вкъщи“, тя вика: „Бабо, и аз идвам“, викам: „Добре, ела“. Идва детето, трепери, реве. „Какво ма бабо, какво се случи?“ – „Т. ме наби и ме изгони“. По чехли, валеше сняг, киша, по една блузка. От там викам: „Какво, да кажа ли на майка ти, да се обаждам ли?“ Те бяха на работа. Обаждам се на майка й, и тя вика: „Майко докарай ни я, ние сме на работа, докарай ни я с колата“ . Ние палим колата, закарахме я, и тя вика: „Вече, ние ще търсим кола да си отиваме в Пазарджик“. Викам: „Ние ще Ви закараме до Пазарджик, няма да ходите никъде да търсите кола“, закарахме ги до Пазарджик.

Но животът й беше една слугиня – това мога да кажа, госпожо съдия. Ами, просто тя нямаше покой в тази къща. Той много често пие Той много често пиеше, идва у нас пет минути и веднага тръгват. Е, къде вървиш, къде вървиш, нека да стои, да се видим, детето да видим. „Имаме си работа, пак ще дойдем“, и така, и не идат. Моят брат щеше да стане свидетел, обаче те го заплашиха, че ако стане свидетел ще стане страшно.

Ами, какво да кажа, тя просто ревеше милата, и голичка, босичка дойде. Разказа, че той я изгонил, викал „Детето няма да го взимаш. Изчезваш. Аз пет жени ще докарам, но теб няма да те прибера повече.“

АДВ. К.: - Нямам други въпроси.

АДВ. Б.: - Нямам въпроси.

Разпитът приключи. Свидетелят напусна съдебната зала.

ПРИСТЪПИ СЕ КЪМ РАЗПИТ НА ПЪРВИЯ СВИДЕТЕЛ, ПРИ РЕЖИМ НА ДОВЕЖДАНЕ ОТ СТРАНА НА ОТВЕТНИКА.

СНЕ СЕ САМОЛИЧНОСТТА НА СВИДЕТЕЛЯ, КАКТО СЛЕДВА:

а з б: - на 55 години, българка, български гражданин, вдовица, неосъждана, на ответника съм леля.

СВ. а б: - Желая да бъда свидетел.

Свидетелят предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

СВ. а б: - Обещавам да кажа истината. Аз нищо не съм чула да се карат, да се бият. Аз не живея в тяхната къща, имам си собствена къща в селото, и отидохме сутринта да пием кафе в техния магазин, и просто сестра ми, демек с, майка му на Т., излезна и викна по нея: „Г, къде?“ – „Ами, идете питайте сина ти“.

с беше пред магазина, а Г. беше тръгнала на 15-20 метра. Г. беше сама, беше с маратонки и едно яке – червено яке. Видях я Г., и сестра ми й вика „Г къде“ и Г. й вика: „Иди питай сина ти“. Друго не си казаха. Г. продължи напред, сестра ми си имаше клиенти и отиде да си гледа клиентите, и това беше. Друго не е казвала пред мен. Г. не е била само по чехли, не е била само по риза. Не мога да кажа в каква посока отиваше Г.. Г. тръгна, както е магазина, в посока напред и повече не съм я видяла. Често посещавам техния дом, защото баща ми е там. Те като семейство живееха на баща ми в къщата, то е приписана на сестра ми. Те са си самостоятелно, в смисъл, че си живеят двамата и сестра ми и зет ми. На различни етажи. А имат и друга къща – те имат две къщи, но не живеят в другата къща. Живеят в къщата, за която казаха. От Т. разбрах, каза, че нещо са се спречкали сутринта.

АДВ. Б.: - Сутринта или вечерта?

СВ. а б: - Вечерта, вечерта, точно така, вечерта, и повече нищо не разбрах. Аз си тръгнах, защото бях отишла на работа и после не съм се интересувала. Те казаха Г. си отиде.

Да, писах един ес-ем-ес на Г., писах: „Г хайде прибери се, защото вече много стана - демек да си идва на п, да се пибира. Друго нищо не съм й писала.

АДВ. Б.: - Можеш ли да кажеш дали Т. злоупотребява много с алкохол, дали има други жени, защото все се подхвърля и това?

СВ. а б: - От къде тия жени, бе, то това да не е салфетка – няма такива работи.

Не съм го виждала да се държи грубо с жена си и с детето. Не съм

виждала Т. да обижда жена си.

Имаха разбирателство, майка ѝ и баща ѝ вечно бяха у тях на гости, празнуваха си, ядяха си, пиеха си. Т. ходеше тук в дома на баба си и дядо си.

В момента детето е при майка си.

АДВ. Б.: - Как се чувстват Т., баща му, могат ли да видят и чуят детето?

СВ. а б: - Как да Ви кажа, бабата е болна точно за това, за това детенце. Дядото е отвън, той сега ще влезне да го видите, той направо се поболя този човек за детето. Те много, много се грижеха за детето. Те са изгледали малкия откак се е родил – от бебе. Детето ходеше на детска градина във в. Бабата го водеше на детска градина, защото автобусът спира пред магазинчето – идват специално с учителката си идва или директорката, идват, качват детето, после на връщане като се прибират госпожата го сваля, пред магазина баба му го поема, докато се прибереше тя от работа.

Г. работеше при майка си на подправки нещо се водеше. Ами сега, да, мисля, че работи и сега, може би година ще има вече откакто работи при майка си.

Ответникът работи – помага на майка си в магазина, когато няма работа. В момента баща му се разболя, той е строител – Т. с баща си. Баща му е предприемач на обекти, в момента е болен човекът малко, малко да се възстанови, даже мисля, че е взел в Пазарджик някаква работа строителство, бащата на Т. – ѝ, и тук може би до една седмица ще тръгне пак на работа, но в момента е болен.

АДВ. Б.: - Имаш ли впечатления как са се отнасяли всички към Г.? Вярно ли е, че едва ли не тя е слугувала в този дом?

СВ. а б: - Е как ще е слугувала? Първо на първо, моят баща, тоест дядото на Т., не ѝ даваше абсолютно нищо да прави. Той все си я защитава. Нещо ако сгреша, примерно, той, той му се кара, или аз му се карам, баща му, майка му, да не е така, да са си добре, как си бяха от преди години. Например, ако нещо иска от нея – баща ми ѝ вика: „Ти не може ли да станеш да си го вземеш това нещо, ами ще караш жената? Тя беше на работа. Ти си сега в момента у дома. Стани си вземи.“ И той става, и отива, и си го взима.

АДВ. Б.: - Нямам други въпроси.

НА ВЪПРОСИ ОТ АДВ. К., СВ. а б: - Не съм ѝ писала на Г., други ес-

ем-ес-и, освен този, за който казах, че съм написала. Нали казах, че те като са разделени, и аз ѝ писах: „г, хайде пибери се, че много си чакала“, демек, да се прибират вече да са си заедно. Никой не ми е казвал за напиша такъв ес-ем-ес. Аз го писах, не го отричам, но никой не ме е подучил да ѝ го пиша. Преди това не съм ѝ писала ес-ем-ес-и.

АДВ. К.: - Нямам други въпроси.

Разпитът приключи. Свидетелят напусна съдебната зала.

ПРИСТЪПИ СЕ КЪМ РАЗПИТ НА ВТОРИЯ ЯВИЛ СЕ СВИДЕТЕЛ,
ПРИ РЕЖИМ НА ДОВЕЖДАНЕ ОТ СТРАНА НА ОТВЕТНИКА.

СНЕ СЕ САМОЛИЧНОСТТА НА СВИДЕТЕЛЯ, КАКТО СЛЕДВА:

й Т.В Я.: - на 50 години, българин, български гражданин, женен, осъждан съм за шофиране с алкохол, Т. е мой син.

На свидетеля се разясниха правата по чл. 166, ал. 1, т. 2 от ГПК.

СВ. й Я.: - Желая да бъда свидетел.

Свидетелят предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

СВ. й Я.: - Нищо няма да си измислям от себе си. Обещавам да кажа истината. Г., когато си тръгна, беше събота, 20-ти. Нищо не съм чул, нищо не съм разбрал. Нямаше никакви скандали, нямаше нищо, беше спокойно вечерта. По принцип аз постоянно си лежах, че не съм добре, разбрах от жена ми. Викам: „г къде отива“, защото през прозореца се вижда, и вика: „Не знам“, каза ми: „Ходи питай сина си“. И аз си замлъкнах. Тя Г. ме познава много добре, много добре се държахме към нея, специално аз, в смисъл мисля, че от мен лошо не е видяла. Нищо не съм чул, нищо не съм разбрал. Аз по принцип не им се бърках в това. Нормално си живееха, разбираха се, да. Не знам какво стана, всичко си беше нормално. Това е което мога да Ви кажа. Не съм чул викове, крясъци или да я гони.

В отделна къща живеем. По принцип ние, да, наистина, по някой път си отивахме горе, по някой път си спяхме и долу. Те си имат горе самостоятелно етаж.

Като семейство, как да Ви кажа, аз винаги отивам и успокоявам нещата, нали, като баща. Баш в такава степен не сме стигали, като сегашната. Няма разправия, аз нищо не съм чул. Защото имам горе друго помещение, аз като спя, спя в друго помещение, и те са си горе и никой не си ги притеснява. Това

е, аз не мога да излизам извън закона да Ви излъжа. Това знам, това казвам, нищо повече. Нито защитавам сина ми, нито защитавам нея.

Нормално си беше облечена Г., когато си тръгна от къщата.

АДВ. Б.: - Нямам други въпроси.

АДВ. К.: - Нямам въпроси.

Разпитът приключи.

АДВ. К.: - Да се приключи делото.

АДВ. Б.: - Да се приключи делото.

След изчерпване на доказателствените искания, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. К.: Уважаема госпожо председател, считам, че от събраните по делото доказателства се установи и се доказаха изложените в молбата за защита от домашно насилие обстоятелства, поради което и считам, че е налице основание да уважите така подадената молба и да постановите съдебен акт, с който да определите посочените от нас мерки за защита от домашно насилие, поради което ще Ви моля за Вашия съдебен акт, като в същото време Ви давам и списък за съдебни разноси.

АДВ. Б.: - Уважаеми районен съдия, аз съм убедена, че Вие ще подложите на внимателен анализ данните, такива, каквито са, но считам, че в настоящото производство, от така установените обстоятелства не би могло да се твърди, че има извършен акт на домашно насилие, който да позволи чрез действията на доверителя ми, прилагане на някакви мерки, защото виждате, че сам той, чрез поведението си още буквално от първия ден след като се разделят със съпругата си демонстрира желание за разбирателство да се съберат. Първо не се установява изобщо той да е извършил такива действия, защото самата молителка си противоречи. Молителката не пресъздава правилно фактите и обстоятелствата. Значи, на 20-ти нищо не се е случило, защото това е събота сутринта, и се казва, че в събота сутринта в осем часа вече е видяна да напуска дома. Те са имали за тяхната социална среда, някаква елементарна разправия. Според доверителя ми, тя нещо с телефона се е занимавала, но кой ще ги установява тези неща, и във връзка с това е станала някаква разправия. Тези двама души са си преспали в дома, никой не

е чул шум, няма тропане, защото родителите на доверителя ми живеят на първия етаж. Значи, преминала е нощта, тя не е била принудена, значи, тя ако е била обект на такова домашно насилие, както се твърди, веднага би напуснала още вечерта дома. Нямаме такова поведение. Нещо повече, на другия ден сутринта, на нейния въпрос дали да си тръгна или не, Т. отговаря - Ти решаваеш какво да направиш. Той самият заявява, аз никога няма да допусна, пред детето ми да се случват подобни неща. Изследвайте цялото негово поведение, включително и майката на Г.. Тя ни разказва нещо, не това лято, а миналото лято, което се е случило, за това, че били дошли, и видите, ли той като бил употребил алкохол какво направил. Разберете колко епизодично е това. За да си спомнят случай от преди две години, след което нищо друго не ни разказва, освен този случай. Някак си, липсват Ви достатъчно данни, не може само с предположения, не може само поради това, че има подписана декларация, видите ли, бях обект на насилие. Трябва да се изследват и данните, в противен случай човек губи чувството за равнопоставеност в един процес, и на справедливост дори бих казала. Да, от първия ден той ѝ предлага да се споразумяват, включително и за детето да се разберат. Нещо повече, той сам завежда детето, никой от полицията не е отишъл, за да му разпoredи, не го е взимал полицаи за да го заведе, той лично сам е извършил това действие по предаването на детето. И аз Ви заявих, той е спокоен, знае, детето ходи на детска градина. Виждате, че те нямат дори такива напрегнати отношения, може би ако ние самите бяхме положили повече усилия, резултатът щеше да е друг, но няма значение. Ако въпреки всичко Вие прецените, че има достатъчно доказателства за да наложите мерки, аз Ви моля първо, те да бъдат за възможно най- краткия период от време, защото ясно е какво е и неговото последващо поведение. Така, че той има разбирането изцяло всичко да се случва в интерес на детето и нищо повече. Има нещо друго, госпожо съдия, би следвало, ако наложите такива ограничителни мерки, изрично да разпоредите, добре, определили сте местоживеенето на детето, което според мен вече не е нужно да бъде предмет, тъй като тук въобще не се установява детето, по някакъв косвен начин да е участвало в акт на домашно насилие по отношение на майката, за да са застрашени по някакъв начин и неговите интереси, така, че аз мисля, че това, ако изобщо прецените, че ще следва да наложите мерки, следва да не уважавате това искане и в тази част да го отмените. Още повече, че по този

начин, спрямо ограничителните мерки, които Вие постановявате за защита на молителката, реално доверителят ми е лишен от възможността да види детето, защото, за да види детето, той трябва да се доближи до майката. В такъв случай, би следвало да го изключите това – тези защитни мерки да не обхващат времето, в което бащата ще има право на лични отношения, тъй като ние от тук насетне разглеждаме техните отношения за в бъдеще. Сега, по този начин постановено той рискува, в случай, че отиде да види детето си, от което е лишен от възможността толкова време поне да го види, да се приеме, че не спазва заповедта за незабавна защита или респективно актът, който Вие ще постановите, така, че ще Ви моля да помислите по този въпрос.

МОЛИТЕЛКАТА (ЛИЧНО): - Имам да кажа, много даже. Значи, той наистина полагаше физически тормоз над мен. Окоето ми го е правил синьо на два пъти. Това беше 20-та година, 21-ва година, детето беше се родило, когато нали ме тормозеше. А след това, когато той не беше се родил, имаше синина по окоето ми, когато се взимахме, 2017-та година, когато живяхме заедно, ме удари два пъти в окоето, и в корема и по лицето. Той пиеше алкохол, алкохол пиеше и затова ме биеше, и така си намираше поводи да ме бие, а още детето го нямаше, не се беше появило. Детето се ражда 18-та година, 20-ти декември, и, оправиха се нещата, нали, нямаше, но пак почнаха същите разпавии, същите неща. Случвало се е и пред детето – шамар.

Откакто детето е при мен, той има забрана да вижда мен и детето. Говори с детето, всяка вечер говори, с месинджър на камерата.

На 20-ти сутринта, той ме гонеше още в петък вечерта.

Съдът счита, че следва да отмени определението, с което е даден ход на делото по същество и следва да изслуша страните които се явяват лично в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ свое определение, с което е даден ход на делото по същество.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ НА СТРАНИТЕ, лично да изразят своето становище.

МОЛИТЕЛКАТА (ЛИЧНО): - Една седмица преди двадесети, ще започна от там, той ме гонеше преди това пак, но аз не исках да си тръгвам, защото няма да ми позволи да си видя детето. Исках да бъдем семейство –

нормално семейство да сме. Гонеше ме затова, че не ме искаше в къщата си. Има си, грубо, към две-три, той си ги знае, пред мен е говорил с други жени по месинджъра, даже аз съм ги виждала, ходил е при тях, виждал се е с тях, аз докато си седя вкъщи, чистя си, готвя си, гледам си детето, а той при другите жени. Аз съм му писнах – поне аз така си мисля, че съм му писнала, и затова ме изгони – това е причината.

Петък вечерта се карахме, четвъртък също, сряда също – една седмица преди това. Да, той ме гонеше, даже събота сутринта ставам и почнах да си чистя, да си правя – да си гледам чистенето, готвенето всичко, детето да си гледам, той се събужда сутринта и ми вика: „Още ли си тука. За какво си тука още?“ викам: „Защо ме гониш? Какво съм ти направила? И той вика: „Ами теб просто не те искам тука да седиш и това е.“ Викам, поне ми дай детето да си ходя.

А техните нищо не са разбрали, те бяха долу. В самия двор са две къщи. Ние живеем в малката къща, отделно живеем. Родителите му ходеха горе на къщата да спят, не в махалата, а в един друг двор, в друга голяма къща живееха те, седяха.

И, удари ме, и ме бутна към врата да си ходя, и без детето – не дава да го доближавам, дори да го взимам. И аз със сълзи тръгнах, защото мен ме беше страх, ако го взема, майка му ще почне да се кара с мен, а те не могат без това дете да живеят, без моя син. Както те не могат, така и аз не мога – аз съм му майка. И нямам друг избор какво да направя. Страх ме беше да се обадя на нашите, затова отидох у баба ми. И там вече, всичко.

Един месец след това, вече, детето не можах да си го видя, той не ми го даваше, а аз го исках, той не ми го дава.

Не беше на другия ден, когато докара детето да го видя, беше през седмицата, може понеделник да е било, работен ден беше. Докара ми детето пред блока, но с документи, да го видя за две минути да го видя. Видях го две минути и той дори не го остави при мен. Исках с преспиване да ми го докара, да не се стига до дела, до такива неща. Той иска една седмица при него, събота и неделя пи м ен. Аз каква майка съм да не си искам детето?

ОТВЕТНИКЪТ (ЛИЧНО): - Значи, на вечерта се скарахме, тя заспа на дивана, аз заспах с малкия на спалнята. На сутринта станах, и вика ми: „Какво да правя?“ „Да си тръгвам ли?“ И аз й казах – „Ти си решаваш“.

Това не е вярно, какви са тези – това са просто чатове. Да, имах чатове с други жени, тя ги изкара. Те са отдавна. Карахме се заради това, че много почна да общува с родителите си. Тя не чистеше както трябва, махна да готви, прибираще се от работа и нищо въобще.

Аз, майка ми се грижехме за детето, той си ходеше на детска градина. Въобще не съм мръднал от леглото, малкият беше при мен. Това стана на сутринта де, то точно това стана сутринта. Не съм я питал къде е тръгнала, тя ме пита дали да си ходи, аз казах ти си решавай. И аз си бях до последно при малкия в леглото, и тя стана, и си замина. Това е. Аз не я спрях да си ходи, но не съм я докоснал. На другия ден ѝ заведох детето, и си го видя, и така. Предложих ѝ да се оправят нещата, че искам да си върна семейството, но. Да, от време на време пия. Въпросната вечер не бях пил – не, изобщо.

АДВ. К.: - Нямаме други доказателствени искания.

АДВ. Б.: - Нямаме други доказателствени искания.

След изчерпване на доказателствените искания, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. К.: - Поддържам това, което заявих преди малко.

АДВ. Б.: - Поддържам това, което заявих преди малко.

Съдът ОБЯВИ на сраните, че ще се произнесе със съдебно решение за обявяването на което НАСРОЧВА открито съдебно заседание на 29.03.2024 г. от 14:00 часа, за която дата и час страните уведомени от днес – лично и чрез своите процесуални представители.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 15:53 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____